

Sygn. akt I UK 265/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania S. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 maja 2016 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w T.
z dnia 2 marca 2015 r., sygn. akt IV Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 2 marca 2015 r. oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 5 listopada 2014 r., którym zmieniono decyzję ZUS Oddziału w T. z dnia 20 lutego 2014 r. w ten sposób, że przyznano S. W. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 6 miesięcy od 3 stycznia 2014 r.

Organ rentowy wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w związku z art. 22 tej ustawy oraz art. 58 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art.

328 § 2 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które „ponadto wymaga dokonania wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Oczywiście jest, że dwie pierwsze i ostatnia, przywołane wyżej, przesłanki dotyczyć muszą przepisów powołanych w podstawach kasacyjnych, bowiem zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach podstaw. Jednakże sam fakt, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołuje się do przepisów wskazanych w jej podstawach, nie stanowi o tym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa. Nie chodzi bowiem o jakiekolwiek zagadnienie prawne, czy też wykładnię jakichkolwiek przepisów prawa powołanych w podstawach skargi. Problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, bądź potrzeba wykładni przepisów prawa dotyczyć muszą kwestii decydujących o rozstrzygnięciu sprawy, nie mogą być dla nich prawnie obojętne. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne bądź zachodzi potrzeba wykładni tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest

od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243, z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228).

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było prawo odwołującego się do świadczenia rehabilitacyjnego. Zaskarżoną decyzją z dnia 20 lutego 2014 r. organ rentowy odmówił prawa do tego świadczenia z uwagi na stwierdzenie niespełnienia przez ubezpieczonego warunku z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, którym jest dalsza niezdolność do pracy po wyczerpaniu zasiłku chorobowego. Utrwaloną linią judykatury jest, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie - art. 477⁹ k.p.c., art. 477¹⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11, LEX nr 1215286; z dnia 2 marca 2011 r., II UZ 1/11, LEX nr 844747; z dnia 18 lutego 2010 r., III UK 75/09, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 215; z dnia 3 lutego 2010 r., II UK 314/09, LEX nr 604214). W niniejszej sprawie takim przedmiotem sporu było więc prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w kontekście dalszej niezdolności ubezpieczonego do pracy w myśl art. 18 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Przepis art. 17 ust. 1 w związku z art. 22 tej ustawy dotyczy utraty prawa do świadczenia rehabilitacyjnego przez ubezpieczonego, który w okresie orzeczonej niezdolności do pracy wykonuje pracę zarobkową lub wykorzystuje zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia, wobec czego odnosi się do ubezpieczonego, który nabył prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w związku ze spełnieniem warunków określonych przez art. 18 ust. 1 ustawy. Uwzględniając treść zaskarżonej decyzji i zakres odwołania od tej decyzji, nie można uznać, że spór w niniejszej sprawie dotyczył utraty przez ubezpieczonego prawa do świadczenia rehabilitacyjnego ze względu na zaistnienie okoliczności, o których mowa w art. 17 ust. 1 w związku z art. 22 ustawy.

Oznacza to, że w sprawie nie występuje ani zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącego (pomijając sposób jego sformułowania), ani

potrzeba wykładni powołanych we wniosku przepisów prawa. Rozstrzygnięcie wątpliwości „jak należy interpretować przepis art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 159) mający zastosowanie w związku z art. 22 tej ustawy, a w tej konkretnej sprawie również w związku z art. 58 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych”, nie ma bowiem żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w której kwestia utraty prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na podstawie wymienionych przepisów pozostawała poza przedmiotem sporu.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.